

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem ve věci

žalobce: **U. S.**, narozen „X“,
státní příslušník Pákistánské islámské republiky,
t. č. pobytem „X“,
zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem,
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 9. 2020, č. j. OAM-986/ZA-ZA11-HA12-2019,

takto:

I. Žaloba **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 9. 2020, č. j. OAM-986/ZA-ZA11-HA12-2019, jímž byla jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany shledána

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

nepřípustnou podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zastaveno podle § 25 písm. i) zákona o azylu.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že napadené rozhodnutí nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci a není náležitě odůvodněno. Žalobce se domníval, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a nesplňuje požadavky § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť po věcné stránce žalovaný nedostatečně posoudil jednotlivé důvody pro udělení mezinárodní ochrany a své závěry dostatečně neodůvodnil. Žalovaný podle žalobce porušil § 2 odst. 1 a 4, § 3, § 50, § 52 správního řádu a § 11a zákona o azylu. Rovněž se domníval, že napadené rozhodnutí je v rozporu s mezinárodními závazky České republiky a porušuje jeho ústavně zaručené právo na život (čl. 6 Listiny základních práv a svobod, čl. 2 Úmluvy o právním postavení uprchlíků). Žalobce nesouhlasil s názorem žalovaného, že neuvedl žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu. Namítal, že žalovaný nezkoumal hrozbu politicky angažovaného strýce a jeho hrozby ublížení na zdraví žalobce, kvůli čemuž má žalobce obavy z pronásledování, mučení a opětovného uvěznění. Podle žalobce tedy žalovaný nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
3. Žalobce upozornil na Příručku k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků vydanou Úřadem vysokého komisaře pro uprchlíky OSN v roce 1992, která se konkrétně v čl. 195 až 219 věnuje problematice prokazování faktů. V případě, že žalovaný, který disponuje rozsáhlým aparátem, o žalobcem tvrzených skutečnostech pochyboval, bylo podle žalobce jeho povinností obstarat si takové informace, které by mu umožnily objektivně rozhodnout. Trval na tom, že žalovaný nedostatečně posoudil hrozby strýce žalobce a nedostatečnou možnost ochrany ze strany státu z důvodu, že jeho strýc, který mu vyhrožoval, je politicky aktivní.
4. Podle žalobce nebyl žalovaný kompetentním orgánem pro posouzení jeho zdravotního stavu. Skutečnost, že žalovaný přesto označil žalobcův zdravotní stav za život neohrožující bez nutnosti zdravotní péče, vedla podle žalobce k nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Rovněž se domníval, že napadené rozhodnutí je v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť žalovaný byl povinen hájit žalobcovy zájmy, což neučinil. Nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že nebezpečí ze strany strýce nemusí hrozit reálně a bezprostředně po návratu do vlasti, a odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Azs 71/2006, který se vyjadřuje k pojmu skutečného a bezprostředního nebezpečí. Podle žalobce postačí, že vysoká pravděpodobnost nebezpečí.
5. Žalobce dále namítal, že žalovaný se při posuzování jeho žádosti vůbec nezabýval vážnou újmou ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. S odkazem na rozsudek Krajského soudu v Praze sp. zn. 47 Az 63/2008 a rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Azs 46/2008 žalobce konstatoval, že žalovaný byl povinen posoudit, zda by žalobcovo vycestování nebylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, a při posuzování možnosti udělení doplňkové ochrany přihlédnout k čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobce požádal o přehodnocení závěrů žalovaného, neboť v důsledku případného nuceného vycestování do Pákistánu by se vystavil obrovské hrozbě na zdraví a životě. Dodal, že vzhledem k celosvětové pandemii koronaviru je vystaven Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

ohrožení, že se nebude moci do České republiky vrátit po dobu několika let, což by vedlo ke ztrátě vazeb vytvořených v České republice. Závěrem poukázal na svůj odůvodněný strach ze strýce, z nuceného návratu do Pákistánu a z možného šíření koronaviru, u kterého by nebylo záhodno, „aby jej v případě nakažení promořoval při cestě zpět“.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že popřel oprávněnost žalobních námitek, které podle něj neprokazují, že porušil některé ustanovení správního řádu nebo zákona o azylu. Podotkl, že žalobce v rámci opakované žádosti o mezinárodní ochranu uvedl naprosto stejný motiv odchodu ze země původu i neochotu se do vlasti vrátit, a to majetkový problém se strýcem a legalizaci pobytu na území České republiky. Oba tyto důvody byly podle žalovaného v prvním řízení o udělení mezinárodní ochrany posouzeny. Žalovaný zdůraznil, že skutečnosti nově uvedené ve druhé žádosti (tj. že jeho strýc byl politicky aktivní za stranu PML-N, že s ním chodil na různé akce a že mu byla před rokem a půl diagnostikována cukrovka) byly žalobci známy již v průběhu prvního řízení o udělení mezinárodní ochrany, avšak v prvním řízení je nezmínil. Z vlastní výpovědi žalobce žalovaný dovodil, že se jeho zdravotní stav zlepšil, neboť cukrovka mu byla diagnostikována v roce 2018, přičemž nejprve rok užíval inzulín a nyní užívá dvakrát denně tablety. Doplnil, že žalobcovy zdravotní potíže nespádají do kategorie bezprostředně život ohrožujících, které by mohly být důvodem pro udělení humanitárního azylu. Žalovaný vysvětlil, že žalobcem uvedené nové skutečnosti se netýkají změny situace v zemi původu, důvodů odchodu ze země původu, ani jím prezentovaných problémů či obav v případě návratu do země původu. Podle žalovaného žalobce neuvedl nové azylově relevantní skutečnosti a nebyl nijak zkrácen na svých právech. Žalovaný byl přesvědčen, že zjistil skutečný stav věci, řádně se zabýval všemi skutečnostmi, které žalobce sdělil, a opatřil si úplné podklady pro vydání rozhodnutí. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl.

Ústní jednání soudu

7. Z jednání soudu konaného dne 13. 1. 2021 se žalobce a jeho právní zástupce předem omluvili.
8. Pověřený pracovník žalovaného při tomto jednání konstatoval, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, a proto trval na tom, aby žaloba byla zamítnuta.

Posouzení věci soudem

9. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věť druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věť první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

10. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Dne 16. 11. 2016 podal žalobce první žádost o udělení mezinárodní ochrany, v rámci poskytnutí údajů k této žádosti uvedl, že nemá politické přesvědčení, nijak se politicky neangažoval, ani nebyl členem žádné strany nebo organizace, zdravotně je zcela v pořádku, cestoval nelegálně kamionem do Německa a německá policie jej vrátila do České republiky. Za důvod žádosti o mezinárodní ochrany označil skutečnost, že nemá jinou možnost než požádat o azyl, neboť nemá žádné peníze a nemůže se dostat dál, do jiné země. Při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 24. 11. 2016 žalobce uvedl, že z Pákistánu odcestoval nelegálně (neměl žádné vízum), všechny hranice překračoval skrytý v nějakém vozidle. Důvodem odchodu z Pákistánu byl problém s jeho strýcem, žalobce musel dát dům do zástavy, aby získal peníze, za které odjel do zahraničí. Problém se strýcem spočíval ve sporu o rodinný majetek, který byl rozdělen mezi žalobcova otce a jeho bratry, přičemž strýc si myslel, že dostal málo, a požadoval doplatek. Tento problém žalobce nijak neřešil, protože podle něj řešit nejde. Dalším důvodem žalobcova odchodu z Pákistánu byla skutečnost, že je chudý a z výdělků v továrně nebyl schopen uživit rodinu. Dále uvedl, že byl v Pákistánu trestně stíhán, protože strýcova rodina nahlásila na policii, že je napadl. Policie žalobce vyslechla, ale zatím věc nijak neuzavřela. Žalobce popsal, že došlo k potyčce, při které strýcovi a jeho synovi rozbil hlavu; zranění však nebylo vážné. Konstatoval, že chce zůstat v České republice, nechce se vrátit do Pákistánu a bojí se, že by jej strýc zabil, protože dal majetek do zástavy (v podstatě prodal) a peníze utratil za cestu do Evropy. Žalobce měl za to, že pokud by se obrátil na pákistánskou policii, strýc by ji uplatil a policie by proti němu nic nepodnikla. Žalobci by nic nebránilo se usadit v jiné části Pákistánu, ale měl by strach, že jej strýc najde. Na dotaz, jak by jej strýc mohl najít v zemi s tolika obyvateli, žalobce odpověděl, že tady je to lepší. Na základě této žádosti žalovaný rozhodnutím ze dne 29. 5. 2017, č. j. OAM-163/LE-LE05-HA11-2016, žalobci neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. V daném rozhodnutí žalovaný konstatoval, že důvodem podání žádosti o mezinárodní ochranu byla legalizace pobytu na území České republiky, kde chce žalobce zůstat z ekonomických důvodů, a případný návrat do země původu odmítá v souvislosti s možnou pomstou svého strýce ohledně finančního vyrovnání rodinného majetku.
11. Dne 7. 11. 2019 podal žalobce druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany. V rámci poskytnutí údajů k této žádosti žalobce dne 15. 11. 2019 uvedl, že není členem žádné politické strany či skupiny, ale jeho strýc byl politicky aktivní a žalobce s ním chodil na různé politické akce. Ke svému zdravotnímu stavu žalobce podotkl, že má cukrovku, kterou mu zjistili asi před rokem a půl, asi rok bral inzulin, v posledním půlroce bere jen dvakrát denně tablety. Žalobce byl poučen o možnosti zajistit si lékařské vyšetření zaměřené na zjištění známek pronásledování nebo vážné újmy. Jako důvody žádosti o mezinárodní ochranu žalobce uvedl, že dostal od OAMP papíry, podle kterých se má vrátit do Pákistánu nebo opustit území České republiky; to však učinit nechce, neboť v zemi původu přetrvává majetkový problém s jeho strýcem. Dodal, že doufá, že se to brzy vyřeší a odjede domů.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

12. Ze spisového materiálu dále vyplynulo, že žalovaný žalobce dne 14. 9. 2020 seznámil s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, mezi kterými byla informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 18. 5. 2020, č. j. 109741-6/2020-LPTP, informace Ministerstva vnitra ze dne 7. 9. 2020 – Pákistán, Bezpečnostní a politická situace v zemi, vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, podstatné části spisu žalovaného č. j. OAM-163/LE-LE05-2016 (žalobcova první žádost), protokol ze dne 15. 11. 2019 o poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany a samotná žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 7. 11. 2019. Žalobce po seznámení se s obsahem těchto podkladů uvedl, že se k nim vyjádřit nechce, nechce navrhnout jejich doplnění ani nechce uvést další skutečnosti, které by měl žalovaný vzít v úvahu při posouzení jeho žádosti. Následně vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí.
13. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po provedeném ústním jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Před vlastním vypořádáním jednotlivých žalobních bodů soud připomíná, že soudní řízení ve správním soudnictví je ovládáno zásadou koncentrace, jež nachází svůj odraz v § 71 odst. 2 třetí větě s. ř. s., podle které „*rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby.*“ Soud se proto může věcně zabývat jen těmi žalobními body, které byly uplatněny ve lhůtě patnácti dnů ode dne doručení napadeného rozhodnutí (srov. § 32 odst. 1 zákona o azylu), tj. v projednávané věci do 30. 10. 2020, neboť napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno do vlastních rukou dne 15. 10. 2020. Projednání později uplatněných žalobních bodů by znamenalo nepřípustné porušení principu koncentrace řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2004, č. j. 1 Afs 25/2004-69, dostupný na www.nssoud.cz). Ačkoli žalobce své podání ze dne 1. 12. 2020 nazval *opakovaná žádost o přiznání odkladného účinku* a podle jeho obsahu jím nemínil doplnit žalobní argumentaci, soud pro úplnost konstatuje, že k tvrzením uplatněným v tomto podání nemohl při vydání tohoto rozsudku přihlížet, neboť byla přednesena po uplynutí lhůty pro podání žaloby, která je podle § 71 odst. 2 s. ř. s. nejzazším limitem i pro případné rozšíření žaloby o další žalobní body.
15. Z jednotlivých žalobních námitek se soud nejprve zaměřil na tvrzenou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že žalovaný nedostatečně posoudil jednotlivé důvody pro udělení mezinárodní ochrany a své závěry dostatečně neodůvodnil. Žalobce by si měl uvědomit, že jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany žalovaný shledal nepřípustnou a řízení o ní zastavil. V takovém případě se věcně neposuzují důvody pro udělení mezinárodní ochrany, a odůvodnění rozhodnutí pak spočívá především v tom, že byly naplněny důvody pro zastavení řízení, tj. že žádost o udělení mezinárodní ochrany je skutečně nepřípustná, neboť splňuje zákonnou definici opakované žádosti upravenou v § 11a odst. 1 zákona o azylu. V tomto kontextu soud vyhodnotil napadené rozhodnutí jako přezkoumatelné.
16. Soud dále poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „*[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši*“ Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Těmto požadavkům na odůvodnění rozhodnutí žalovaný v projednávané věci podle názoru zdejšího soudu dostal, neboť v napadeném rozhodnutí srozumitelně popsal, z jakých skutkových a právních okolností vycházel, jakými úvahami byl při svém rozhodování veden a co jej vedlo k zastavení řízení. Soud proto dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je odůvodněno dostatečně a plně v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu, tedy je přezkoumatelné. Podle názoru soudu žalobce spíše než s rozsahem odůvodnění napadeného rozhodnutí nesouhlasí s jednotlivými závěry žalovaného, což ovšem není otázkou přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, nýbrž otázkou jeho zákonnosti a věcné správnosti, která bude posouzena v další části odůvodnění tohoto rozsudku.

17. Před vypořádáním jednotlivých žalobních bodů soud zdůrazňuje, že předmětem soudního přezkumu v této věci je rozhodnutí žalovaného, jímž bylo řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaveno podle § 25 písm. i) zákona o azylu. Žalobce by si měl uvědomit, že v takovém případě je soud povolán výhradně k tomu, aby zkoumal, zda byly naplněny důvody pro zastavení řízení a zda byla žádost žalobce skutečně nepřipustná. Toto omezení vyplývá i z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „[b]ylo-li řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaveno pro nepřipustnost podle § 25 písm. i) zákona ... o azylu, zkoumá správní soud pouze to, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení. Důvody uváděné žadateli se zabývá pouze z toho hlediska, zda jim mohly být známy v době první žádosti, a zda je tedy mohli uvést, či zda jim v tom nebránily objektivní důvody, zpravidla spočívající v tom, že o těchto důvodech vůbec nevěděli nebo je nemohli z objektivních či legitimních subjektivních příčin uvést“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2011, č. j. 7 Azs 28/2011-74, dostupný na www.nssoud.cz).
18. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu platí, že „[ř]ízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.“ Z§ 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu přitom vyplývá, že „[ž]ádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.“ Opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany se podle § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu pro účely tohoto zákona rozumí žádost o udělení mezinárodní ochrany podaná toutéž osobou před nabytím právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany nebo kdykoli po nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu platí, že „[p]odal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které
 - a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a
 - b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.“
19. V § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) je stanoveno, že „[n]evyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.“

20. Koncept tzv. opakovaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany byl do zákona o azylu promítnut na základě směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/32/EU, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, (dále jen „procedurální směrnice“) a projevil se v § 11a a násl. zákona o azylu. Tato ustanovení zohledňují situaci, kdy je žádost podávána žadatelem opakovaně, přičemž však jmenovaný neuvádí žádné skutečnosti či zjištění, které nemohl bez svého zavinění uvést již v předchozím řízení a jež by svědčily o jeho možném pronásledování podle definice uvedené v tomto zákoně nebo hrozbě nebezpečí vážné újmy, a současně ani z úřední činnosti příslušného správního orgánu nejsou známy nové skutečnosti. Plně v souladu s procedurální směrnicí zákon o azylu stanoví, že v případě, kdy je na základě předchozích řízení či s ohledem na absenci podstatných změn okolností vztahujících se k pronásledování či hrozbě vážné újmy možné se domnívat, že jim cizinec nebude vystaven, správní orgán řízení usnesením zastaví.
21. Důvodová zpráva k příslušné novele zákona o azylu (provedené zákonem č. 314/2015 Sb.) v dané souvislosti uvádí: *„Cílem transpozice tohoto ustanovení je zamezit zneužívání řízení ve věci mezinárodní ochrany, kdy není žádoucí, aby cizinci podávali stále dokola žádosti o udělení mezinárodní ochrany, i třeba pokud dosavadní řízení v téže věci dosud neskončilo (tato situace je řešena v § 11b), s cílem buď zabránit návratu do země původu nebo profitovat z materiálních benefitů poskytovaných žadatelům o udělení mezinárodní ochrany. Je nutné vysvětlit, že tento postup se uplatní s přihlédnutím ke všem předchozím řízením, což znamená, že všechny skutečnosti tvrzené cizincem už byly posouzeny jednak ministerstvem, ale i odvolacím soudním orgánem (podal-li cizinec opravný prostředek) a je nutné brát v úvahu i to, že pokud by byla další opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany podána po delším časovém období (jednotky let), může se osobní situace cizince nebo situace v zemi jeho původu rapidně změnit a v takovém případě by další opakovaná žádost měla být posouzena v režimu přípustnosti – zde by tedy nebyla splněna podmínka, že lze vycházet ze zjištění v minulých řízeních.“*
22. Z výše uvedeného plyne, že úkolem správního orgánu v případě opakovaných žádostí cizince o udělení mezinárodní ochrany je zkoumat, zda nedošlo k podstatné změně okolností, jež v předchozím případě (či případech) vedly k zamítnutí dřívější žádosti (nebo žádostí) o udělení mezinárodní ochrany. Hlavním smyslem a účelem institutu opakované žádosti je tedy postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které žadatel – nikoli vlastní vinou – nemohl uplatnit během předchozího (předchozích) řízení.
23. V nyní projednávané věci nastala situace, kdy žalobce v řízení o původní žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 16. 11. 2016 mezi důvody pro její udělení uvedl legalizaci pobytu na území České republiky, kde chce žalobce zůstat z ekonomických důvodů, a obavu z možné pomsty svého strýce v souvislosti s finančním vyrovnáním rodinného majetku. Prakticky shodné důvody však žalobce uvedl také v řízení o své druhé žádosti ze dne 7. 11. 2019, kde konstatoval, že nechce opustit Českou republiku a vrátit se do Pákistánu, neboť v zemi původu přetrvává majetkový problém s jeho strýcem. Rozdíl oproti první žádosti spočívá v tom, že žalobce navíc nově tvrdil, že jeho strýc byl politicky aktivní a žalobce s ním chodil na různé politické akce a že žalobce má cukrovku.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

24. Jak vyplývá z napadeného rozhodnutí, žalovaný provedl komparaci důvodů uplatněných v první a ve druhé žádosti, které přitom i výslovně citoval. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí tak zřetelně plyne, že se porovnáním jednotlivých žádostí o udělení mezinárodní ochrany a v nich uplatněných důvodů žalovaný náležitě zabýval a shledal, že žalobce neuvedl ani se neobjevily žádné nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho zavinění předmětem zkoumání v předchozím pravomocně ukončeném řízení a které by nasvědčovaly možnému pronásledování z důvodů podle § 12 zákona o azylu nebo hrozící vážné újmě podle § 14a téhož zákona.
25. Pokud jde o žalobcovo nové tvrzení, že jeho strýc byl politicky aktivní a žalobce s ním chodil na různé politické akce, soud zdůrazňuje, že žalobci nic nebránilo v tom, aby tuto skutečnost uplatnil již v řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Soud nepřehlédl, že žalobce se od svého vycestování z Pákistánu v roce 2016 do této země nevrátil, tudíž pokud skutečně chodil na politické akce se svým strýcem, muselo se to odehrát v době před žalobcovým odchodem ze země původu v roce 2016. Podle názoru soudu tedy předmětná skutečnost nebyla předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení výhradně v důsledku zavinění ze strany žalobce, který ji v prvním řízení nezmínil, ač mu v tom nic nebránilo. Existence tohoto nově předneseného tvrzení proto nic nemění na závěru o tom, že žalobcova opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná ve smyslu § 10a odst. 1 písm. e) a § 11a odst. 1 zákona o azylu.
26. Vzhledem k tomu, že žalobce ve vztahu k tvrzeným problémům se svým strýcem neuvedl žádné nové skutečnosti, které by bez svého zavinění nemohl uvést v řízení o předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany, žalovanému podle názoru soudu nevznikla povinnost se těmito tvrzeními věcně zabývat. Žalobce se tedy mylí, pokud se domnívá, že žalovaný měl věcně zkoumat hrozbu politicky angažovaného strýce a hrozící ublížení na zdraví žalobce, kvůli čemuž měl žalobce údajně obavy z pronásledování, mučení a opětovného uvěznění. Byl to právě sám žalobce, kdo zavinil, že žalovaný těmito informacemi nedisponoval v řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kdy se jimi mohl věcně zabývat. V řízení o opakované žádosti již žalovaný takovou povinnost neměl, jak soud vysvětlil výše.
27. K otázce žalobcova zdravotního stavu soud uvádí, že v řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce uvedl, že jeho zdravotní stav je dobrý. V řízení o druhé žádosti začal tvrdit, že před rokem a půl mu lékaři diagnostikovali cukrovku. K tomu soud poznamenává, že cukrovka byla podle vlastních slov žalobce nejprve léčena inzulinem, nyní však již bere jen dvakrát denně tablety. Tvrzené skutečnosti podle soudu nenaplnují podmínku uvedenou v § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, neboť onemocnění cukrovkou nesvědčí o tom, že by žalobce mohl být v zemi původu z tohoto tvrzeného důvodu vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, anebo že by mu z tohoto tvrzeného důvodu hrozila vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu.
28. Soud se proto nedomnívá, že by měl být žalobcův zdravotní stav posouzen lékařem, neboť ze samotného tvrzení žalobce je zřejmé, že jeho nemoc je pod kontrolou, přičemž došlo i ke zlepšení (žalobce již neužívá inzulin, ale bere tablety). Navíc je nepochybné, že žalobce ani druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany nepodal z důvodu zhoršení zdravotního stavu, nýbrž z důvodu legalizace pobytu na území České republiky a pro obavy související s přetrvávajícím majetkovým problémem s jeho strýcem. Žalovaný posoudil žalobcem Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nově tvrzenou cukrovku správně, přičemž ani soud nepovažuje žalobcem popsaný zdravotní stav za novou skutečnost, která by měla být meritorně posouzena, neboť nenaplnňuje podmínky uvedené v § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.

29. Lze tedy uzavřít, že v případě žalobce byly naplněny zákonné podmínky nepřipustnosti opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany stanovené v § 11a odst. 1 zákona o azylu, žalovaný proto oprávněně a plně v souladu s § 10a odst. 1 písm. e) téhož zákona vyslovil nepřipustnost této žádosti a řízení podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil. V tomto postupu a rozhodnutí žalovaného neshledal soud žádné pochybení.
30. Žalobce by měl mít na paměti, že § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu představuje podle judikatury Nejvyššího správního soudu jistý filtr, jehož prostřednictvím je možné propustit do opakovaného řízení o udělení mezinárodní ochrany již rozhodnutou věc. Jedná se přitom o výjimku, kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté, tzv. *res iudicata*, resp. v daném případě *res administrata*.
31. Soud dále připomíná, že předmět soudního přezkumu významně předurčuje i to, jaké žalobní námitky mohou být relevantně uplatněny a které jsou naopak zcela irrelevantní. Žalobce při přezkumu rozhodnutí o zastavení řízení podle § 25 písm. i) zákona o azylu z důvodu nepřipustnosti žádosti pochopitelně může namítat, že nebyly naplněny podmínky pro zastavení řízení, že žádost nebyla nepřipustná, případně že došlo k nějakým procesním pochybením v postupu správního orgánu. Žalobní námitku, že nebezpečí ze strany strýce nemusí hrozit reálně a bezprostředně po návratu do vlasti a že postačí vysoká pravděpodobnost tohoto nebezpečí, i související odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82, proto zdejší soud vyhodnotil jako zcela irrelevantní.
32. Žalobci nelze přisvědčit ani v jeho názoru, že žalovaný nezjistil skutečný stav věci. Soud zdůrazňuje, že z hlediska náležitého zjištění skutkového stavu bylo podstatné výhradně posouzení, zda jde o opakovanou žádost a zda je tato žádost nepřipustná. V tomto směru žalovaný zjistil skutkový stav naprosto dostatečně a plně v souladu s § 3 správního řádu. Ze stejného důvodu považuje soud za nepřiléhavý žalobcův odkaz na Příručku k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků vydanou Úřadem vysokého komisaře pro uprchlíky OSN v roce 1992.
33. Soud rovněž neshledal, že by byl žalobce v průběhu správního řízení jakkoli zkrácen na svých právech a že by žalovaný při vyhodnocení jejich žádosti jako nepřipustné podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu jakkoli pochybil. Soud nezjistil ani žalobcem toliko obecně namítaná porušení § 2 odst. 1 a 4, § 50 a § 52 správního řádu, údajný rozpor s mezinárodními závazky České republiky, domnělé porušení žalobcova práva na život podle čl. 6 Listiny základních práv a svobod a čl. 2 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, ani porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. K žalobcovu argumentu, že měl žalovaný hájit jeho zájmy, soud poznamenává, že žalovaný byl povinen postupovat v souladu se zákonem o azylu a správním řádem, což učinil, když náležitě prokázal nepřipustnost žalobcem podané opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany a v důsledku toho řízení podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

34. K námitce, že se žalovaný při posuzování žalobcovy žádosti vůbec nezabýval vážnou újmou ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, soud připomíná, že podmínky uvedené v § 11a odst. 1 písm. a) a písm. b) zákona o azylu musí být splněny kumulativně. To znamená, že pokud žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení, ani se takové skutečnosti nebo zjištění neobjevily, není třeba se zkoumat naplnění podmínky uvedené v § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Podle názoru soudu proto nebylo třeba, aby žalovaný blíže zkoumal, zda by žalobcovo vycestování nebylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, a přihlížel k čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Odkazy na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 18. 12. 2008, č. j. 47 Az 63/2008-31, a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71, pokládá zdejší soud za nepřiléhavé, neboť ani jeden z uvedených rozsudků se netýká zastavení řízení o nepřipustné opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Soud dodává, že meritorní posouzení důvodů pro udělení doplňkové ochrany může být provedeno pouze tehdy, pokud je žádost přípustná a není dán důvod pro zastavení řízení, jako tomu bylo v projednávané věci.
35. Poukázal-li žalobce na aktuální pandemickou situaci, soud konstatuje, že tato nemá žádnou spojitost s tím, že žalobcova opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany byla shledána nepřipustnou. Žalobcovo tvrzení, že se nebude moci do České republiky vrátit po dobu několika let a ztratí vazby zde vytvořené, proto není ve vztahu k projednávané věci relevantní. Stejně tak nemá pro danou věc žádný význam žalobcova obava z nakažení koronavirem a z možného šíření tohoto viru v souvislosti s jeho návratem do země původu. Na okraj soud poznamenává, že mezinárodní ochrana je institutem výjimečným a nelze jím legalizovat pobyt. K tomuto účelu měl žalobce využít instituty zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů.
36. Lze tedy uzavřít, že vydáním napadeného rozhodnutí nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu, a proto soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.
37. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec jeho běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 13. ledna 2021

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)